

Εύκολο να κατακρίνεις τους άλλους

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μια γυναίκα πήγε σε κάποιον ιερέα να εξομολογηθεί. Αφού, λοιπόν, τελείωσε την εξομολόγησή της και έλαβε συγχώρεση για τις αμαρτίες που εξομολογήθηκε, ξεκίνησε για το σπίτι της. Πριν, όμως, φθάσει, θυμήθηκε ότι είχε ξεχάσει μια αμαρτία. Δεν έμεινε πολύ με αυτή τη σκέψη και πήρε το δρόμο της επιστροφής προς τον πνευματικό. Εκείνος, αφού τη ρώτησε το λόγο της επιστροφής της, έβαλε το πετραχήλι και άκουσε με πολλή προσοχή τα όσα ήθελε η γυναίκα εκείνη να προσθέσει στην εξομολόγησή της. Όταν τελείωσε, της είπε ο ιερέας:

«Πήγαινε στο σπίτι σου, πάρε μια κότα και να επιστρέψεις εδώ με την κότα. Στο δρόμο που θα έρχεσαι να βγάζεις φτερά από την κότα και να τα πετάς».

Εκείνη, λοιπόν, παιδί της υπακοής, εφάρμοσε τα όσα της είπε ο πνευματικός της. Όταν ήρθε στον ιερέα πάλι, της είπε:

«Πήγαινε τώρα να μαζέψεις τα φτερά της κότας που σκόρπισες ερχόμενη προς τα εδώ».

«Πάτερ μου», του είπε εκείνη, «είναι αδύνατο να γίνει αυτό, γιατί ο αέρας πήρε τα φτερά και τα σκόρπισε εδώ κι εκεί».

«Έτσι γίνεται, παιδί μου, και με τους λόγους της κατάκρισης», της απάντησε ο πνευματικός. «Τα λόγια που λες τα παίρνει ο διάβολος, τα παίρνουν οι άνθρωποι και τα σκορπούν στις καρδιές των άλλων, με αποτέλεσμα ανδρόγυνα να χωρίζουν, άνθρωποι να μη μιλιούνται μεταξύ τους και να μισούνται με απρόβλεπτες

συνέπειες».

Είναι φοβερή αμαρτία η κατάκριση· η κακόβουλη εκείνη κρίση, που δείχνει έλλειψη αγάπης για τον άλ-λο και κρύβει φοβερό εγωισμό για εκείνον που κατα-κρίνει. Είναι τόσο βαριά, που ο Χριστός παρομοιάζει την αμαρτία του άλλου με αγκίδα και την αμαρτία όποιου κατακρίνει με δοκάρι.

Η κρίση ανήκει μόνο στο Θεό. Εκείνος θα υπολογί-σει στον καθένα τα κίνητρα που τον οδήγησαν στην αμαρτία· τις συνθήκες, κάτω από τις οποίες μεγάλωσε· την προαίρεσή του, ακόμα και τα γονίδιά του. Και στην κρίση της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού κινδυνεύει ο κατήγορος σε αυτόν τον κόσμο να μετατραπεί σε κατηγορούμενο εκεί και, αντίθετα, ο κατη-γορούμενος εδώ να γίνει κατήγορος εκεί.

Ένας Άγιος της Εκκλησίας, ο Άγιος Ιωάννης, συγγραφέας της «Κλίμακος», λέει: «Είδα άνθρωπο που φανερά αμάρτησε, ενώ στα κρυφά έκανε μεγά-λα καλά». Γι' αυτό δεν πρέπει να κατακρίνουμε κανέναν. Η εξωτερική εμφάνιση ξεγελάει και παρασύ-ρει τον άνθρωπο στην κατάκριση, αλλά, όπως λέει ο λαός, «άνθρωπο βλέπεις, καρδιά όμως δεν ξέρεις». Και σίγουρα, ο Θεός θα θεωρήσει νίκη ενός ανθρώπου τον αγώνα και την προσπάθειά του, έστω κι αν αμάρτησε, στο τέλος, όμως, μετανόησε.

Είναι προτιμότερο και θεάρεστο, αντί να ασχο-λούμαστε και να κατακρίνουμε τη συμπεριφορά των άλλων, να προσευχόμαστε με τα λόγια του Αγίου Εφραίμ του Σύρου: «Κύριε, δώσε μου τη δύναμη να βλέπω τις δικές μου αμαρτίες και να μην κατακρίνω τον αδελφό μου».

(Αγγέλου Γκούνη, Θεολόγου, Πολλές οι ιστορίες μία η Αλήθεια, εκδ. Κέντρου Νεότητας Ι. Μ. Λευκάδος και Ιθάκης, Λευκάδα 2011, σ. 104-106)